

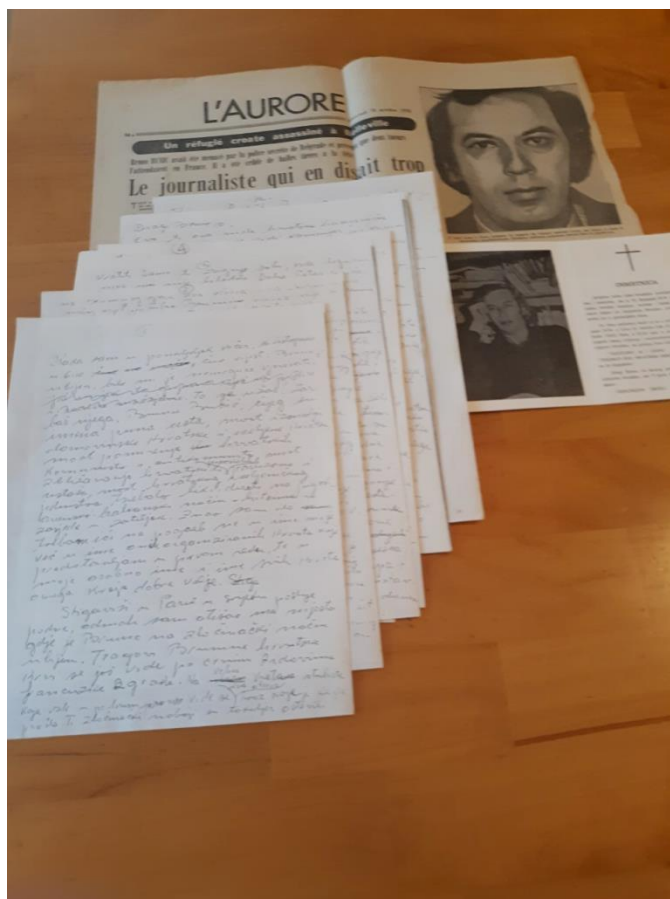
zapisao: Mile Boban

BRUNO BUŠIĆ MOST IZMEĐU DOMOVINSKE I ISELJENE HRVATSKE

12 stranica rukopisa o ubojstvu i sprovodu Brune Bušića 16 listopada 1978.

Dragi prijatelju drago mi je da se slažeš da ovo treba objaviti, jer kako kažeš da je to naša zajednička hrvatska stvar i povijest. Neka ovo bude uvod u dolje prepisanih 12 stranica.

Kada sam ja s posla došao kući u ponedjeljak 16 listopada 1978. godine, Velimir Sulić me je nazvao točno u 6:10 navečer i saopćio mi da je u Parizu u ponedjeljak večer 16 listopada ubijen Bruno Bušić. Ja sam bio vrlo neugodno iznenađen, te sam nazivao moje prijatelje i saopćio im tužnu i tragičnu vijest. Moja sestra Kata, moj brat Rafo i drugi Hrvati su odmah prikupili malo novčenog priloga za putnu kartu nas četvorice: Nedjeljko Miličević, Jakov Jurić, Velimir Sulić i Mile Boban koji smo poslije pola noći u utorak jutro krenuli iz San Franciska za Pariz. Ja sam sa sobom ponio teku i u zrakoplovu za Pariz i natrag pisao moja sjećanja o Bruni itd. U Parizu sam kupio skoro sve francuske novine koje su pisale o ubojstvu Brune Bušića. Sve sam to stavio u jedan fascikl koji se je zagubio - a ne izgubio - preko skoro 44 godine. Prije dan dva sam nešto tražio i u jednoj od mojih kartenih kutija pronađoh fascikl u kojem je moj rukom pisani opis o Bruni Bušiću i našem putu na njegov sprovod. Ako se potreba ukaže u prepisivanju tih 12 stranica da se nešto nadopuni, ja ću to učiniti. Hvala ti na tvojoj želju da se ovo javno objavi. Ja ću staviti naslov: **BRUNO BUŠIĆ MOST IZMEĐU DOMOVINSKE I ISELJENE HRVATSKE**. Bog! i sve najbolje.
Mile Boban.

Le journalist qui en disait trop = Novinar koji je rekao previše.

"Kada sam u ponedjeljak večer, 16 listopada u 6:10 čuo vijest: Bruno je ubijen, bilo mi je nemoguće vjerovati. To je užas! Zar baš njega, Brunu Bušić, čijeg su imena puna usta, most između domovinske Hrvatske i iseljene Hrvatske, most pomirenja hrvatskih komunista i antikomunista, most zbližavanja hrvatskih preostalih partizana i ustaša, most hrvatskog iseljeničkog jedinstva kojeg je trebalo likvidirati na jugoslavensko-balkanski način - hitcima iz zasjede u zatiljak. Znao sam da

trebam ići na pogreb ne u ime moje već u ime onih organiziranih Hrvata koje predstavljam u prvom redu, te u moje osobno ime i ime svih Hrvata ovog kraja dobre volje.

Stigavši u Pariz u srijedu poslije podne, odmah sam otišao na mjesto gdje je Bruno na zločinački način ubijen. *(To je bilo na adresi 57 rue de Belleville, Paris 19eme. Tu je stanovao Petar Brnadić kod kojeg je Bruno tih par noćiju prenoćio. Bit će još govora o tome. Mo. Mile.)* Tragovi Brunine hrvatske krvi se još vide po crnim zidovima francuske zgrade. Na vrhu vrata stubišta koja vode u podrum vide se dva otvora kroz koje je kugla prošla. Ti zločinački naboji su također ostavili na Bruninoj glavi dva otvora. Treći naboj koji je probušio Brunin mozak nije se mogao naći na vratima, ali se zato vidi ožiljak na zidu kraj okvira vrata u visini spomenutih otvora. Druga dva zločinačka naboja koja su probušila Brunino plemenito srce su ostavili otvor u podnožju vrata i zaustavila se na suprotnoj strani zida.

Smrtonosno pogođen jugoslavenskim zločinačkim hitcima, Bruno pada na desnu stranu svojeg izmučenog i izrašetanog tijela. Desna ruka mu je bila pod glavom. Po svim prosuđivanjima Bruno se je uhvatio za glavu padajući na tlo. Desna noga mu je bila smotana preko koje je lijeva bila potpuno ispružena i dirala u zid. To su uglavnom detalji mučeničke smrti našeg dragog i nezaboravnog borca Brune Bušić.

Tražim mojeg poznanika Petra Brnadića i nalazim ga. Pitam ga da mi sve ispriča što zna, našto Petar pristaje. Bruno je došao u Pariz da bi lakše spremio i organizirao sastanak H.N.V. u Amsterdamu. U tu svrhu je sa sobom ponio potrebne stvari. Budući da smo se dobro poznavali i bili dobri prijatelji, on je kod mene došao. Bruno je bio vrlo inteligentan i znao je što hoće i što treba raditi. Umjesto da se odmara i spava on bi cijelu noć nešto tipkao i pisao. Kada je u ponedjeljak večer oko šest sati polazio vani, pitam ga: Bruno nemoj ići sam, idem i ja s tobom, našto je on odgovorio: Petre nije potrebno. ja ću se brzo vratiti. Samo ti zagrij sobu neka mi nije hladno. Dalje Petar priča: Centralno grijanje se pokvarilo i morao sam ložiti vatru u peći kao u stara vremena. Češće puta sam provirivao na prozor da li Bruno dolazi. Njega uvijek nema. Prošlo je jedanaest sati ali njega još uvijek nema. Iznenada očuh prasak a zatim strašan jauk. Skočih na prozor i vidim jednu osobu gdje leži u dno stubišta. Potrčah preko sobe i hodnika koji vode do stubišta i prepoznajem da je Bruno. Vidim da krvari i kao da želi nešto reći. Iz velikog očaju ga pitam: Za Boga Velikoga što je to sa tobom Bruno? Ne dobivam odgovor, trčim na prvi kat kod jedne Francuskinje koja ima brzoglas da zove redarstvo, što je spomenuta žena i učinila. Tri do pet minuta kasnije redarstvo je bilo na licu mjesta. ja sam još uvijek dozivao Brunu ali bez uspjeha. Davao je znakove trzanjem svojih živaca da ga njegova plemenita duša napušta. Zatim jedan od redarstvenika opipa i pregleda Brunu te izjavi da je mrtav. Meni više nisu dali da ga uopće dirnem a Brunu su pokrili nekim platnom. Prilažem jednu sliku na kojoj je Petar Brnadić. To činim zato što nemam druge i posebne slike Petra Brnadića.

Francusko novinstvo je odmah obavijestilo javnost gnjusnog zločina jugoslavenskog tajnog redarstva. Trebalo bi mnogo vremena i prostora da bi se sve prevelo sa francuskog na hrvatski i upoznali se šta su sve francuski novinari pisali u prilog hrvatskog naroda i o svom kolegi novinaru Bruni Bušić. ja ću samo neke značajne izvadke citirati:

"L'Aurore" od 18 listopada donosi veliku Bruninu sliku pod kojom piše: "Došao je u Pariz da pripremi sjednicu HNV koja se je trebala održati u Amsterdamu. Samo nekolicini boraca je to bilo povjereno". Ispod velikog naslova francuskog dnevnika stoji crna traka na kojoj stoji napisano bijelim slovima: Hrvatski izbjeglica ubijen na Belleville-ama. To je naziv te četvrti grada Pariza. Ispod crne trake većim slovima piše: Bruni Bušiću prijela je beogradska tajna policija i upozoravala ga da ga u Francuskoj čekaju dvojica ubojica. Bio je izrešetan mecima ispaljenim u glavu. Zatim velikim crnim slovima: **Novinar koji je mnogo rekao.** Zatim novina kronološki donosi Brunin život i borbu za osobni opstanak. Sudjelovanje isključivo u rodoljubnim hrvatskim časopisima, kao što su Hrvatski Književni List, Hrvatski Tjednik i Matica Hrvatska, te progoni, hapšenja, utamničenja i mučenja. Na kraju su posvetili jedan posebni odlomak članka nazvavši ga krvoločnost. Citiram: "Sigurno je, prema Bušićevu prijatelju iz Londona, da je objava takvih dokumenata na Zapadu koji proizlaze iz same komunističke partije, nije bilo po ukusu beogradskih vlasti koji su uvijek stidljivo prekrivale pravi genocid kojeg je bio žrtva hrvatski narod na koncu zadnjeg konflikta..."

Slika iz Pariza, ljeta 1962.

*S desna: Vinko Boban, Galin (1939...), Mile Boban, Gabrića (1939), Rafo Boban, Gabrića (1944-2004), Jerko Grubišić, Blagin (1938)
Sjede s lijeva: Jerko Boban, Kukić (1934-1994), Marija, Marica Vignjević (1941) tada Kukićeva djevojka, **Petar Brnadić (1913-1986)** je naš prijatelj.*

"France Soir također donosi Bušićevu sliku na prvoj stranici i upozorava na fašističko jugoslavensko zločinačko podzemlje u Parizu. Dok je "Le Monde" opisao imenovanje Branka Mikulija za Titova zamjenika, slabljenje jugoslavenskog gospodarstva i smanjivanje plaća radnicima, te povezoao ubojstvo hrvatskog rodoljuba Brune Bušića kao i upozorenje francuske i hrvatske javnosti u Parizu kada i gdje će biti pogreb Brune Bušića."

U nedjelju, u crkvi Hrvatske Katoličke Misije u Parizu je bila sv. Misa zadušnica za pok. Brunu Bušića. Crkva je bila dupkon puna. Na licima sviju se je mogla vidjeti zdvojnost i neugodnost, jer nam nema više onoga koji nam je bio nada i u kojega smo polagali sve naše nade i koji je znao govoriti i domovinskim i iseljeničkim rječnikom, što je itekako važno u ovim našim presudnim trenucima. Poslije sv. Mise su se sastali Hrvati Pariza, Amerika i Kanade te se sporazumjeli da se Bruno pokopa u Parizu. Prilažem sliku sa sv. Mise zadušnice Brunu Bušić...

Na pogrebu Brune Bušića prvi s desna je Vinko Logarušić, sada pokojni suprug Zdravke Bušić. Do Vinka meni nepoznati čovjek. Treći s desna je Ante Primorac iz Kanade, mislim Toronto. Prvi s lijeva sam ja, Mile Boban. Dvojica meni na desno su mi nepoznati. Svećenik s desna je Zdravko Ostojić a do njega je meni nepoznati hrvatski svećenik, mislim da mu je bilo ime Vlado...

U ponedjeljak u 9 sati ujutro Hrvati su počeli dolaziti pred mrtvačnicu Quai de la Rapee iz svih krajeva svijeta. Kordon francuskog redarstva je bio pred mrtvačnicom u svom svečanom stavu i iznenadio mnoge nazočne kako i oni žele odati zadnju počast jednom izgnaniku, nepoznatom vođi ali uvijek službenom predstavniku iseljene hrvatske. Cvjećarnica kod koje su se vijenci naručivali počelo je dovoziti vijence. Vijenaca je bilo iz svih krajeva svijeta, ali napose su se isticala dva iz domovine. Ja sam brojio i zapisao vijence kojih je bilo ni manje ni više 110. U 10 sati predstavnici pogrebnog društva su otvorili vrata mrtvačnice i dozvolili vidjeti pokojnika koji je bio izložen za prijatelje i sunarodnjake. Hrvatski svećenici, koji je bilo jedanaest, vršili su svoju svećeničku dužnost tako spretno i spremno da je sve davalo izgled pogreba jednog državnika u pravom smislu.

Sanduk je bio otvoren do grudnog koša tako da se je sva glava mogla lijepo vidjeti. Jedno oko sasvim zatvoreno a drugo malo žmiri kao da želi promatrati tko će ga sve otpratiti na zadnji počinak. Usne su stisnute kao da ne želi nikome svoje tajne odati i kao da ne želi nikome zamjeriti na propustima u rodoljubnom radu. Glava napola utonula u bijeli jastuk okružen čipkama koje miluju njegovu malo podugu kosu i njegove uši koje su uvijek čule i slušale glas Majke Hrvatske. Na desnoj slijepoočnici se vide dvije rupe u razmaku dva centimetra kroz koje su izašle krvničke kugle. Sanduk kao da je od suhe orovine lakiran u prirodno. U njemu željezni bakreni sanduk spreman svaki čas balzamirati pokojnika. na bakrenom poklopcu piše: Bruno Bušić 1939-1978. Na drvenom poklopcu sanduka staklena pločica i isti natpis pod kojim je pričvršćeno željezno razapeće Isusa Krista. Šest Hrvata Brunini prijatelja uzimaju sanduk i nose u pogrebna kola. Novinari i TV izvjestitelji se guraju da što točnije uhvate svaki pokret sanduka o otvor pogrebnih kola u koji se mrtvački sanduk gura. Mutni i zastrašujući mrtvački škrip sanduka brudi i upozorava svakog nazočnog da nas sve sudbina čeka ili ovako ili slično, te da na vrijeme sami sebe stavimo ondje gdje nam je mjesto a to je: raditi, živjeti i umrijeti za Hrvatsku kao i naš Bruno.

Zatim se odlazi u crkvu Sv. Ante na Avenue Ledru Rollin isti okrug Pariza. Pred crkvom nas čekaju mnogi novinari i i radio televizijski izvjestitelji. Francuski zakon ne dozvoljava snimanje i

slikanje u crkvi, zato su se isti potrudili i preko puta crkve popeli se na drugi kat jedne zgrade te odatle snimali. Posebno su se isticali United Press International i France Press i drugi. Preko tisuće Hrvata u crkvi sv. Ante odaju počast svom vođi koji je pao kao vojnik na bojnopolju vršeći svoju vojničku dužnost. Sv. Misu zadušnicu je služio hrvatski župnik u Parizu otac Zdravko Ostojić uz asistenciju i drugih svećenika. Po završetku sv. Mise fra. Leon Lalić iz Toronta (*tada je on bio svećenik, mislim da se je skinuo svećeničke dužnosti koncem 1979., mo. Mile.*) je upoznao nazočne tko je Bruno Bušić, njegov životopis i rad u domovini te velike zasluge i požrtvovani rad u HNV. Također je upoznao nazočne o njegovim "prijateljima" koji su uvijek i na svakom mjestu neodgovorno širili laži o Bruni i njegovim najužim suradnicima, čija je koža već dugo vremena izložena na jarbol i jugoslavenski puškomet, dok su drugi zaštićeni zakonom i najsigurnijim redarstvom i hranjeni najukusnijim steakovima.

Poslije crkvenog obreda uputili smo se na pariško čuveno groblje Pere Lachaise. Na čelu povorke su bila kola francuskog šefa redarstva koji je upravljao prometom. Iza njih su išla pogrebna kola sa pokojnikom iza kojeg su bila dva automobila pogrebnog društva za sudionike pogreba. Mnogi su se uputili pješke. Na svakom raskršću je bilo redarstvenika koji su u stanju "Mirno" odavali posljednju počast pokojniku. Mnogi prolaznici su pitali koja je to ličnost umrla. Na odgovor da je to Hrvatski Leader, potvrdno odgovaraju da su to već čuli. (*Neka mi se danas, utorak 26 srpnja 2022. dok ovo prepisujem dozvoli dodati i to da sam ja, Mile Boban bio taj koji sam na mnoga pitanja odgovarao znatiželjnim Francuzima i prolaznicima, jer sam govorio francuski i jer sam tu bio nazočan, mo. Mile.*)

Na groblju smo se svrstali u kolonu po dva sa vijencem. Povorka se razvukla u nedogled. Znatiželjni novinari i radio televizijski izvjestitelji su neumorno trčali čas na jedan čas na drugi kraj povorke sve dok nismo došli do grobnice. Šest Bruninih prijatelja su lijes izvukli iz mrtvačkih kola i stavili na rub rake. Nad rakom je govorio fra, Vjekoslav Lasić i dirljivim riječima se oprostio u ime svih nazočnih od Brune.

Dragi Bruno evo ti ove majčine suzice na spomen kako te je tvoja majka sa suzama čuvala i dala svom hrvatskom narodu u službu. Kako su god suze tvoje majke bile čiste, tako si i ti čist u svojem radu i prosuđivanju na rodoljubnom radu za Hrvatsku.

Dragi Bruno evo ti ova mala hrvatska hercegovačka torba u kojoj se vidi kamenjar o kojem si hodao i sa kojim si se igrao kao dijete, kao što je ovaj kamenjar tvrd kao granit tako si i ti bio granitan u svom hrvatskom rodoljubnom osjećaju.

Dragi Bruno kao što je ovaj tvoj kamenjar vječit, tako ćeš i ti biti u nama vječit. Tvoja ideja će nama vječno biti baklja i svjetlo u našem svakodnevnom radu za Hrvatsku. A tvoja žrtva, dragi naš Bruno, će biti svakodnevni trzaj iz mrtvila kako živjeti, raditi i umirati za Hrvatsku. A sada dragi moji prijatelji, zakunimo se zajednički: Tako nama Boga Velikoga, Bruno, radit ćemo za Hrvatsku i tvoje kosti prenijeti na vječni počinak u Slobodnu Hrvatsku. Amen!

Oka nije bilo koje nije proplakalo. Zatim i posljednji se je oprostio od Brune njegov suradnik i kolega Zlatko Markus:

Dragi Bruno nikada nisam ni slutio da ću se od tebe morati oprostiti na ovaj način. Ja bih imao toga dosta reći o tebi kao o mome vođi, ali mi Bruno oprost, jer ne mogu od suza. Ti si bio Bruno Bušić kao dijete. Ti si bio Bruno Bušić kao pučkoškolac. Ti si bio Bruno Bušić kao gimnazijalac. Ti si bio Bruno Bušić kao student. Ti si bio Bruno Bušić kao književnik. Ti si bio Bruno Bušić kao pisac. Ti si bio Bruno Bušić kao zatvorenik. Ti si bio Bruno Bušić kao izbjeglica. Ti si bio Bruno Bušić kao političar. Ti si bio Bruno Bušić kao revolucionarac i od tebe se opraštam kao takovim. I kao takav ostajem dosljedan tvojim idealima, te briznem u žalostan plač. Zatim se ispjevala Lijepa naša, poslije koje su grobari učinili svoje.

I na koncu, dragi slušatelji, jer je Bruno Bušić pripadao svima nama, zato i mi svi trebamo biti upoznati o njegovu grobu. Kako ste i čuli da je pogrebu prisustvovala cijela Hrvatska. Zato neka nam bude svima jasno da je to moglo napraviti i okupiti samo Hrvatsko narodno Vijeće HNO. I neka mi bude dozvoljeno pozvati vas sve sa ovog mjesta da se pridružimo HNV., te tako ispunimo i zadnju želju našeg Brune da HNV bude u srcima svih Hrvata i da svi Hrvati budu u HNV. Isto tako, prije 50 godina, zločinačkom rukom je ubijen vođa hrvatskog naroda Stjepan Radić. I njegova

posljednja želja je bila da HSS bude u srcima svih Hrvata, koja je ispunila svoju povijesnu zadaću u danom trenutku sa svojom Hrvatskom Gradjanskom Zaštitom i Hrvatskom Seljačkom Zaštitom.

Neka je slava i vječni mir najnovijoj žrtvi jugodiktature Bruni Bušić.

Prepisao Mile Boban u Texasu dne **26 srpnja 2022.**

ps: Molim pročitate sadržaj priložene poveznice koja će vam mnogo tog otkriti. Mile Boban.

[PISMO HRVATSKOG EMIGRANTA: TKO JE ANTE GRANIĆ?](https://otporas.com)

<https://otporas.com> › [Otporaševa torba](#)

16. veljača 2018. — **Pismo** koje donosim je pisao **hrvatski politički emigrant** koji je živio u Parizu. Sudeći po **pismu** bio je upoznat sa mnogim istaknutim Hrvatima ...

(...)

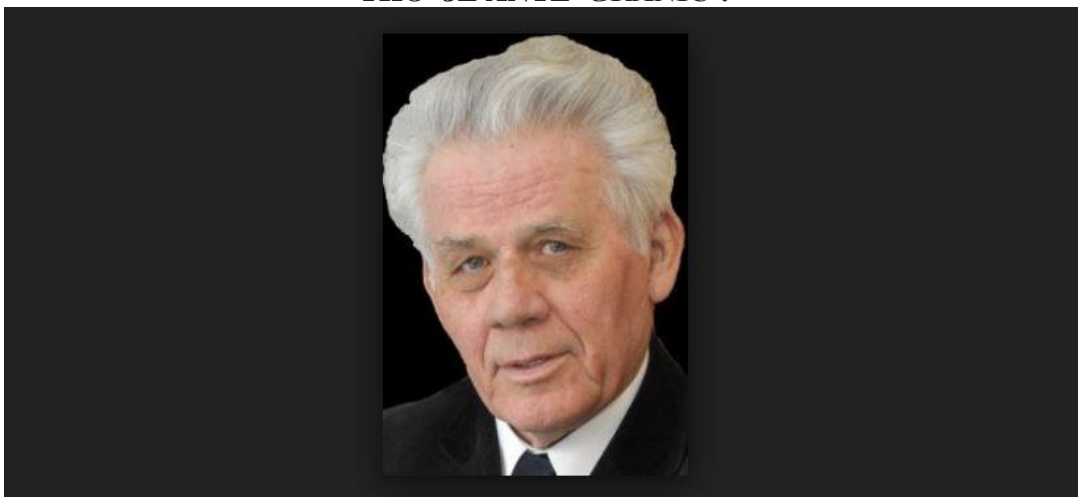
PISMO HRVATSKOG EMIGRANTA: TKO JE ANTE GRANIĆ ?

25/07/2014 Objavio [Marta G](#)

PISMO HRVATSKOG EMIGRANTA

Pismo koje donosim je pisao hrvatski politički emigrant koji je živio u Parizu. Sudeći po pismu bio je upoznat sa mnogim istaknutim Hrvatima ovog velikog grada Pariza. Pismo donosim u cijelosti kako bi čitatelji mogli malo iz bliza dobiti sliku kako je Udba djelovala među Hrvatima. Pismo je objavio "OTPOR", glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO, br. 4 . 1983. strana 2. Pismo počinje:

TKO JE ANTE GRANIĆ ?

Ante Granić je sinovac okrutnog Oznaša Ivana Granića iz okolice Širokog Brijega, koji je došao u Pariz ljeta 1965. godine. Odmah se je sprijateljio sa Slavom Lekom iz okolice Ljubuškog, mislim iz Tihaljine, Hercegovina.

Ubrzo se ustanovilo da je taj Ante Granić jugoslavenski doušnik. Postao je “prosvjetni radnik” za “jugoslavensku” djecu u klubu jugoslavenske ambasade u Parizu, što je uistinu značilo da je postao učiteljem.

Poznato je da su taj Ante Granić i Slavo Leko, a možda još i neki drugi pripremali otmicu devetorice Hrvata iz Pariza. Otmica je tako “rodoljubno” smišljena da bi najoprezniji Hrvati pristali na tu smicalicu.

Zahvaljujući jednom iz te skupine Granić-Leko, *(To je bio Jerko Boban, zvani Kukić (1934-1994) koji je saznao za taj plan i otkrio ga jednom koji je bio na toj listi za otmicu, to sam bio ja, Mile Boban, kome je Kukić to otkrio.)* zločinački plan se nije ostvario. Ovog zlopotnjačkog čina Hrvati Pariza se još uvijek dobro sjećaju.

Da ne bi ispalo kao neko izmišljanje, evo imena onih koji su bili potencijalne žrtve

UROTE GRANIĆ-LEKO:

- (1) Josip Čavčić, rođen 1917.
- (2) Ivan Barun, rođen 1937.
- (3) Jure Vidović, rođen 1933.
- (4) Danko Leventić, rođen 1931.
- (5) Žarko Luburić, rođen 1934.
- (6) Pavo Miličević, rođen 1931.
- (7) Milan Bagarić, rođen 1936.
- (8) Mate Kolić, rođen 1939., umoren u Parizu 1981.
- (9) Mile Boban, rođen, 1939.

Na veliku sreću ovaj jugoslavenski zločinački plan nije uspio, te je teško proreći kako bi hrvatska politička emigracija reagirala u protivnom. Možda, kao i uvijek, okrivilo bi se nevine Hrvate kako bi stvarni počinitelji imali dovoljno vremena umaknuti i sakriti se na sigurna mjesta.

Ljeta 1967. godine Slavo Leko je priznao nekim Hrvatima u Parizu govoreći sljedeće: “Nisam vjerovao da se radi o ozbiljnim stvarima. Mislio sam da se sa time želi samo uplašiti Hrvate. Meni se govorilo, da se nikome ništa neće dogoditi. Kada sam opazio u jednom kutu u klubu ([čitaj jugoslavenskome, moja opaska, mb.](#)) odore francuske policije koje su se trebale upotrijebiti za otmicu devetorice Hrvata, počeo sam drhtati. Sam sebe sam uvjeravao da ništa nisam kriv iako sam sa Granićem i kompanijom u društvu”. *(Ovaj Slave Leke razgovor se je snimio na magnetofonsku vrpču u stanu pisca ovih redaka, na adresi 8 Rue Belhomme Paris 17eme a da on nije uopće znao. Razgovor s ove vrpce je službeno bio preveden na engleski i predan na sudu desetorici (10)*

Hrvata u New Yorku od 15 veljače do 15 svibnja 1982. godine. Svrha ovog prijevoda je bila da se upozna američki sud kako jugoslavenska Udba djeluje među svojim “zemljacima” Hrvatima i huška jedne protiv drugih, itd, itd. Tu vrpcu je sud u New York-u zadržao i može se (pro)naći u dokumentaciji newyork-škog procesa ovih Hrvata koji su na sudu u New York-u svjedočili za Hrvatsku, moja opaska. Otporaš.)

Kada se je urota otkrila i stvar bila poznata Hrvatima Pariza, Slavo Leko se povukao da ga više nitko nije vidio. Ubrzo je nestao iz Pariza i nastanio se u Osijeku, dok je Granić i dalje ostao u Parizu, da vrši dužnost “prosvjetnog” radnika za “jugoslavensku djecu” u domu jugoslavenske ambasade. One kobne nedjelje, 16. 10. 1978 godine objedovali su (ručali) kod Stojana Rašića (oženjem kćerkom Petra Brnadića – pred čijim stanom je ubijen Bruno istog dana). Bruno Bušić, Mate Kolić, Petar Brnadić, Ante Granić (kum Stojanova sina) i još neki kojih se sada ne sjećam. U tome me može dopuniti Stojan ili Petar. Poznato mi je da je Stojan iz ovog stana, u nazočnosti navedenih, zvao Stipu Bilandžić u Njemačku i tražio Franju Mikulića da se Bruno s njim dogovori o važnim stvarima u svezi sastanka sabornika HNV u Amsterdamu. Ne bacam pečat sumnje na Stojana, nego mišljenja sam da bi on morao reći hrvatskoj javnosti što se je sve govorilo tog dana, kakav se razgovor vodio, a posebno između Brune i Granića, te Granića i Kolića. *(Te noći je ubijen Bruno pred stanom Petra Brnadića, a Matu Kolića je ubila Udba 3 godine kasnije, moja opaska.)* Možda bi se mogli povući konci Brunina umorstva, jer poznavajući politički emigrantski mentalitet može se zaključiti da se tu otvoreno govorilo, otvoreno planovi pravili, nikakvih tajni nije bilo, drugom riječi, svaki svakome vjerovao.

Najzanimljivije bi bilo saznati kada je tko izišao iz kuće, s kim i u koliko sati i kuda. Obično kod prijateljskog i kumovog ručka ljudi su veseli, te razdragano kažu idu li kući ili negdje na drugo mjesto. Navodim ovo s ciljem da se svaki Hrvat zamisli nad tragičnom smrću Hrvata čiji se počinitelji umorstava nisu nikada otkrili. Tim plaćenicima i profesionalnim ubojicama uveliko pomaže hrvatska “dobronamjerna” šutnja iza koje se kriju mnoge ubojice i doušnici. Tako je šutnjom ubijen i hrvatski mučenik Bruno Bušić.

Andrija Takač/kamenjar.com